

Over dr. J. B. Newbrough en het Ontstaan van Oahspe

door Ray Palmer

Een verklaring over de redenen voor de fotografische reproductie van de (eerste) uitgave van Oahspe in 1881, inclusief de reproducties van de originele olieverfschilderijen en foto's door John Ballou Newbrough, ontleend aan de (tweede en herziene) uitgaven van 1891.

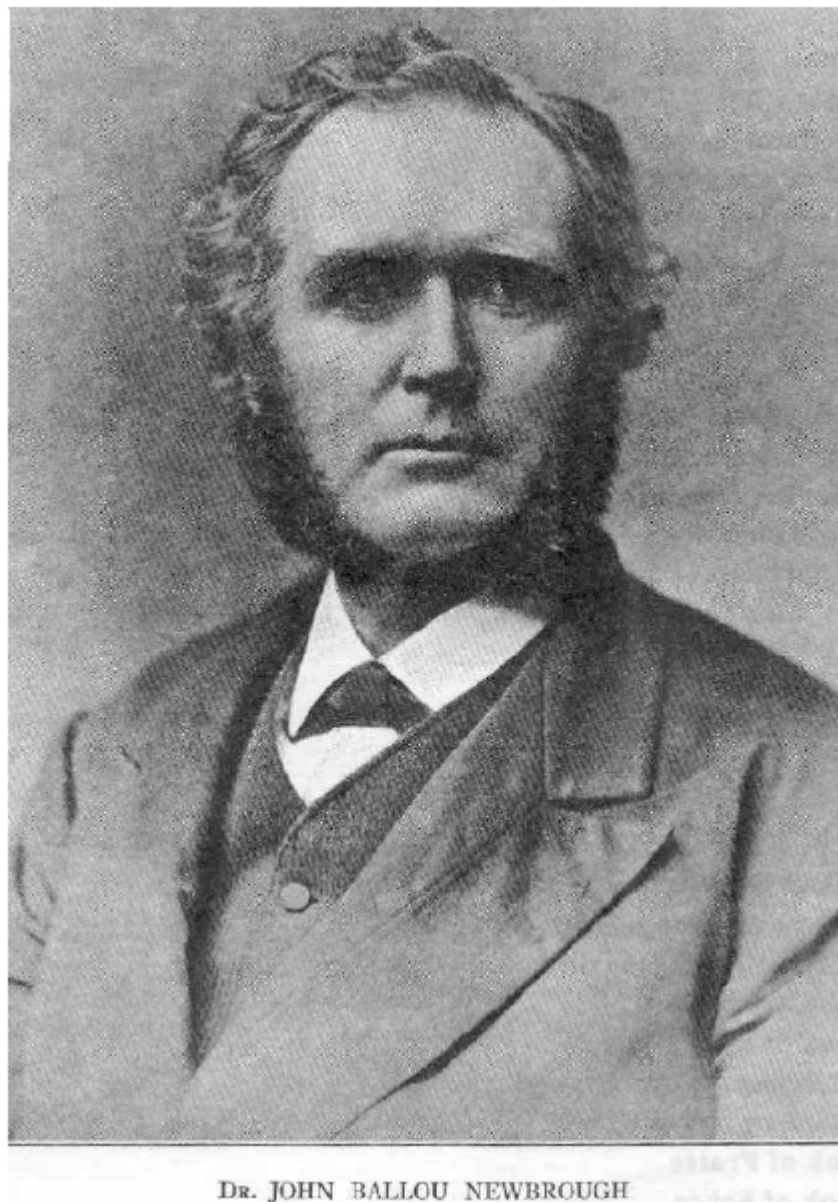

Foto dr. J. B. Newbrough

John Ballou Newbrough werd geboren op 5 juni 1828 op een boerderij in Springfield, Ohio. Als gestudeerd man specialiseerde hij zich in de geneeskunde, in het bijzonder tandheelkunde, hetgeen later zijn beroep werd. Hij was een grote man, krachtig en energiek en avontuurlijk. Na de universiteit trok hij naar de goudvelden in Californië, en ook naar Australië. Nadat hij tandarts in New York City was geworden, trouwde hij en werd vader van een zoon en een dochter. Een tweede huwelijk schonk hem nog een dochter. Zijn belangstelling in het spiritualisme was een deel van zijn normale, huiselijke leven, en samen met een goede vriend, Edwin Augustus Davis, ondervroeg hij

vele mediums, nodigde hen zelfs in zijn huis uit in een poging om al wat hij kon te vernemen over het occulte. Davis was fotograaf en werkte met Newbrough samen bij het nemen van foto's van geestelijke verschijnselen, en er werden vele, ongebruikelijke beelden vastgelegd. Beide mannen waren echter teleurgesteld over het kaliber van de geestelijke communicaties die werden ontvangen, en in het bijzonder Newbrough voelde dat er iets moest zijn dat interessanter en werkelijker was. De komst van de gezusters Fox op het New Yorkse toneel bracht de kwestie naar een hoogtepunt in Newbrough's gemoed en hij verlangde er serieus naar om te weten hoe de engelen leefden, hoe het plan van het universum was, en de ware feiten van het geestelijk bestaan. Hij geloofde dat, als hij zichzelf zuiverde, hij misschien hogere contacten tot stand zou brengen. Op een ochtend in 1870 kwam Newbrough aan huis bij zijn vriend Davis, die op Sixth Avenue bij de oude Hay Market woonde, en zei: "Ik kom om je advies; ik had me toch een ervaring om ongeveer 4 uur vanmorgen. Ik sliep lekker, toen ik een hand op m'n schouder voelde. Een stem zei: "Word eens wakker, dokter. Alles is in orde. Ik wil u alleen maar iets vragen, en dan gaan we weer".

"Ik ging overeind zitten en antwoordde: "Ja, als ik kan". De stem zei: "Zou u een opdracht voor Jehovih willen vervullen?"

Ik wreef mijn ogen uit en zag dat de kamer werd verlicht door pilaren van zacht licht, dat zo aangenaam voor de ogen was dat het niet te beschrijven is. Ik zag grote aantallen prachtige geesten of engelen. Ze hadden geen vleugels.

Ik vroeg: "Wat is dat voor opdracht, zodat ik weet of ik ja of nee kan zeggen?"

Het antwoord luidde: "Jehovih wil graag dat u tien jaar lang geestelijk leeft, en aan het eind van die periode zullen wij terugkomen en u vertellen wat we verlangen, want uw lichaam en geest zijn nu niet voldoende ontvankelijk. U moet rein zijn" .

"Wat bedoelt u met 'geestelijk te leven'?"

"We willen dat u nimmer iets doodt, of iets eet dat ademt; vlees, vis, vogels, kruipende dieren, enzovoort. Leef van noten, vruchten, groenten. U hebt niet zo veel eten nodig, want u bent nu te zwaar; u moet gewicht kwijtraken. Nog iets heel belangrijks: u moet de mensen helpen; verleen uw diensten aan mensen die tandheelkundige hulp nodig hebben, zonder betaling, als ze niet kunnen betalen. Doe liefdadig werk; door persoonlijke liefdadigheid verandert u de gedachten van die persoon. Zij zullen aan u denken als aan een goed mens, en ze zullen goede gedachten naar u uitzenden. U zult al het goede dat u kunt krijgen, nodig hebben".

Ik antwoordde: "Dat zal een hele verandering van leven voor mij betekenen. Ik zal het u laten weten". "Wij kennen uw antwoord al; het zal 'ja' luiden", zei de stem en vervolgens werden de lichten minder en gingen uit, en de omgeving veranderde weer tot zijn normale donkerte. Ik stond op en schreef alles op wat er was gebeurd, daarna dronk ik een glas melk en kwam naar jou toe om te praten".

Davis en Newbrough spraken urenlang over de kwestie en tijdens dat gesprek onthulde Newbrough, dat hij dacht drie van de geesten herkend te hebben, ofschoon hij ze niet goed had kunnen zien. Hij vroeg Davis of die dacht dat de belevenis echt was, of alleen maar een droom.

"John", zei Davis, "ik geloof niet dat het een droom was. Ik zou zeggen, vooruit maar! Zelf houd ik niet van vlees of vis en ik zou er geen bezwaar tegen hebben om hetzelfde dieet te volgen, zodat jij hulp hebt om je eraan te houden, want het zal beslist moeilijk voor je zijn om zo anders te zijn dan de algemene eetgewoonten. Misschien zullen die tien jaar wachten het waard zijn, wanneer je erachter komt wat het is dat je moet doen".

Op een ochtend om 4 uur, in het najaar van 1880, werd John Ballou Newbrough wakker uit zijn slaap om te ontdekken dat dezelfde geheimzinnige en prachtige lichten zijn kamer vulden. Hij ging overeind zitten en vroeg: "Ben ik waardig?"

Dezelfde stem sprak: "U hebt het goed gedaan. U bent geslaagd voor onze proef. We weten dat u zich veel gezonder voelt. Nu willen we dat u een schrijfmachine koopt en hem op deze tafel zet. We zullen u in het vervolg iedere morgen een uur voor zonsopgang wakker maken, en dan zult u in deze stoel achter de schrijfmachine gaan zitten en uw handen op de toetsen leggen. U zult meer dan

genoeg papier aanschaffen en het steeds klaar voor gebruik houden".

"Ik weet niet hoe ik met een schrijfmachine moet omgaan". "Wij zullen uw handen en armen besturen en de taak voor u vervullen, maak u dus niet bezorgd. U moet niet kijken naar hetgeen er wordt geschreven, totdat het voltooid is".

Er volgden nog enige discussie en aanwijzingen en toen vervaagden de pilaren van licht en gingen uit.

In de morgen van 1 Januari 1881, nadat al de instructies waren opgevolgd, begon de eerste 'schrijfsessie' om 4 uur. Zoals Newbrough naderhand aan zijn vriend Davis vertelde: "Toen ik in de stoel zat, gingen tot mijn verbazing mijn handen omhoog en begonnen op de toetsen te beuken. Het scheen me toe dat ik half in slaap was, maar ik zag alles wat ik deed.

Ik zag geen geesten, maar ik wist dat ze mijn lichaam en gedachten gebruikten. Ik keek naar mijn handen en vingers; ze gingen als razenden te keer. Toen kwam het me voor dat het fantastisch was". "De stapel papier scheen steeds hoger te worden, rechts naast de schrijfmachine. Terwijl de dagen voorbijgingen, deed ik steeds meer.

In het begin dacht ik: waar schrijf ik over? Mijn geest scheen blanco te zijn, maar ik had me nooit beter gevoeld in mijn leven. Ik deed altijd de deur achter me op slot, en hij was afgesloten wanneer ik terugkwam.

Toch merkte ik, dat er een leeg vel papier lag, op de stapel die ik had gedaan, met een presse-papier er bovenop. Hij was rechthoekig van vorm. Toen ik de volgende ochtend mijn kamer verliet, lette ik er speciaal op hoe de presse-papier op de berg klaargemaakt werk lag.

Zodra ik die avond terugkwam, wilde ik zien of hij was verplaatst, maar dat was niet zo.

Maar tot mijn verrassing was mijn bed opgemaakt. Alles was afgestoft en schoongemaakt. Ik zei tegen mezelf:

"De geesten zijn hier bepaald hard aan het werk!".

Ik hoorde een luide lach en de stem zei: "Dat zijn we ook! We willen niet dat u zich ergens zorgen over maakt. Wij zorgen voor u, en er kan u niets overkomen. Denk daaraan!".

Iedere morgen, voor zonsopgang, tot 15 december 1881, typte John Ballou Newbrough met zijn Sholes schrijfmachine, met een snelheid die fysiek nagenoeg onmogelijk was gezien het primitieve van deze eerste schrijfmachine, en ten slotte was het manuscript voltooid.

In 1882 werd het boek uitgegeven. Newbrough hield de allereerste afdruk van de pers en bood de tweede afdruk aan zijn vriend Edwin Augustus Davis aan, uit waardering voor zijn hulp gedurende de jaren.

De voorgaande informatie (hetgeen veelbetekenend is om op te merken, is dat het in hoofdzaak gelijk is aan het verslag dat door Newbrough zelf werd verstrekt in een brief van 21 januari 1883, aan de hoofdredacteur van 'The Banner of Light' in Boston, Massachusetts) is afkomstig uit het dagboek van de kleinzoon van Edwin Augustus Davis.

Ofschoon afdrukken van de eerste uitgave van Oahspe beschouwd worden in het bezit te zijn van diverse personen, is er in vijftien jaar van naarstig zoeken door de uitgever van deze gefotokopieerde uitgave slechts één exemplaar opgespoord, en van deze enkele kopie werden de fotografische offsetplaten vervaardigd.

Voorzover er aanzienlijke verschillen zijn tussen de 1891 uitgave (en de daarop volgende) en de uitgave van 1882, lijkt het wenselijk om een grotere hoeveelheid van de eerste uitgave te bewaren voor de doeleinden van de meer ontwikkelde en betrokken studenten van Oahspe die, zich ervan bewust dat er een 'herziening' werd gemaakt, zich de omvang en de redenen voor deze herziening kunnen afvragen.

Het oorspronkelijke manuscript werd, zoals gezegd, vernietigd tijdens een overstroming in El Paso, Texas, nadat het zorgvuldig was vergeleken met de 1891 uitgave door Andrew M. Howland, die Newbrough assisteerde bij het correctiewerk van de 1882 uitgave. Ook de schilderijen in de uitgave van 1891, die in deze gefotokopieerde uitgave zijn gereproduceerd, werden vernietigd. Howland heeft geschreven dat de uitgave van 1891 identiek is aan het manuscript; terwijl Newbrough's dochter volhoudt, dat de enige verschillen tussen de beide uitgaven een aantal typografische fouten zijn (die uiteraard weer in deze gefotokopieerde uitgave verschijnen). Afgezien van de tegenstrijdigheid van deze twee verklaringen, heeft Wing Anderson, die Oahspe sinds 1936 ijverig en getrouw publiceerde, verklaard dat hij bepaalde pagina's van het originele manuscript heeft (De stem van de mens), en opgemerkt dat ze volmaakt getypt zijn, terwijl een door Newbrough getypte brief op de originele schrijfmachine een curieus voorbeeld is van een onbekwaamheid tot typen.

Newbrough was niet in staat één enkele regel zonder fouten te typen. Met het oog op de verschillen tussen de twee uitgaven, en het bestaan van sommige pagina's van het originele manuscript, is er reden om verbaasd te zijn over de omstandigheden achter de vernietiging van het originele manuscript.

In een brief, geschreven in 1893, vermeldt Howland dat het Boek der Lofspraken bijna tweemaal de huidige omvang bedroeg, en dat het heel aannemelijk is dat dit ook geldt voor het Boek van Ben. Het Boek van Discipline, dat in de 1891 uitgave verschijnt, is niet in de uitgave van 1882 vervat, en helaas bestaat er nu geen bewijs meer dat het in het oorspronkelijke manuscript heeft gezeten. Andere fragmenten van de originele proefbladen, daarbij inbegrepen een inleiding tot het Boek van Saphah en een verklaring van de Boom der Talen, verschenen alleen in zeer recente uitgaven. (Ingevoegd in deze Ned. vertaling - R.H.).

Klaarblijkelijk is het waar, dat het oorspronkelijke Oahspe manuscript nooit werkelijk in zijn geheel werd gepubliceerd, en omdat het manuscript is vernietigd, zijn er nu aanzienlijke delen verloren gegaan.

Het is niet verwonderlijk dat er enige pogingen (van de kant van de druja's uit Oahspe?) gedaan zouden zijn, om een boek dat zo essentieel voor het begrip is als Oahspe, te vernietigen of tenminste verward weer te geven en het tot onderwerp van kritiek vanwege zijn onbestaanbaarheid te maken. De hoogverheven engelen, van wie Newbrough zegt dat zij Oahspe door zijn handen schreven, zouden beslist niet zo ondoelmatig te werk zijn gegaan dat er naderhand een herziening nodig was door personen, die er in geen enkel opzicht bij betrokken waren, zoals Andrew Howland. Vandaag de dag kan maar weinig worden gedaan om enig gebrek te verhelpen, maar het mag zeker niet worden toegelaten dat een van de gepubliceerde uitgaven onverkrijgbaar zou worden, zoals het originele manuscript.

Daarom bieden we u bescheiden deze gefotografeerde uitgave van de druk uit 1882 aan, die de allereerste was, tezamen met al zijn typografische fouten, zijn taalsleutelkaarten, zijn (herziene) commentaar, en als bijgevoegd onderdeel de reproducties van de schilderijen (ook vernietigd door dezelfde overstroming die het originele manuscript verwijderde uit de gezichtskring van de mens) van de voornaamste profeten in Oahspe, voor die studenten, die de gelegenheid op prijs willen stellen door in hun eigen geest de redenen voor welke veranderingen ook te overleggen, en de geschiedenis van Oahspe in zijn juiste perspectief te beoordelen.

De publicatie van de fotokopie van de 1882 uitgave wil niet zeggen dat latere uitgaven ongeldig zijn, want in feite is de leerstellige inhoud onveranderd en de omvang van de publicatie is in wezen dezelfde, uitgezonderd de weglatingen, toevoegingen en wijzigingen door herziening, zoals zal worden opgemerkt.

Deze fotokopie van de uitgave van 1882 wordt enkel en alleen aangeboden ten behoeve van de volledigheid, en om te antwoorden aan degenen die vragen stellen betreffende de eerste uitgave en de precieze aard van de veranderingen die in feite zijn aangebracht, en wat hun totale effect op de geldigheid van Oahspe is geweest.

De schilderijen zijn eveneens ingevoegd, uit de 1891 uitgave, omdat die ook heel zeldzaam zijn.

Naar onze bescheiden mening dient de eerste uitgave niet verloren te gaan, zoals het oorspronkelijke manuscript. Om dit verloren gaan te voorkomen, werd dit werk verricht, en omdat het werd verricht, kan Oahspe nu niet worden aangevallen als zou het een gezuiverd en verdraaid boek zijn, om op staande voet te worden afgewezen.

In het licht van de hedendaagse wetenschap is alleen het Boek van Kosmogonie al een bewijs van een superieure voorkennis, die als een vastberaden wachtpost over de leerstellige delen de wacht houdt. En in het licht van de huidige antropologie en archeologie, staan zijn historische gedeelten als een opmerkelijk bewijs voor diezelfde superieure voorkennis.

Oahspe is waarlijk een toegangspoort naar begrip.

2 juni 1960 Ray Palmer